

Å miste et barn



MOR OG SØNN: Til venstre ser vi Gerd Johansen Norberg, bildet er fra nyere tid. Og til høyre ser vi Terje.
Foto: Privat.

Av Nora Helene Merli-Moen, Maria Norberg Lindstad og Elias Stålem |07.04.22|

Våren 2000, fikk Gerd Johansen Norberg beskjeden om at sønnen hennes, Terje Skogen >var savnet. Han hadde vært på en biltur sammen med noen kompiser, og hadde blitt borte for dem i skogen, da han skulle ut av bilen for å strekke på beina etter den lange kjøreturen.

Terje er borte

Våren 2000 ble Terje Skogen meldt savnet. Ingen visste hvor han var. Gerd puster tungt når hun forteller om følelsene da hun forstod at Terje var borte: -Da forsvant all energi i kroppen min, og jeg ble helt fortvila.

Vi hører godt at dette preger Gerd selv om det er godt over 20 år siden hun fikk den tunge kkkkkbeskjeden.

Et par dager før Terje forsvant hadde han vært på en biltur sammen med to andre. - Jeg begynte å etterlyse han og ringte, men fikk ikke noe svar. Så jeg ringte på mobilen til de to andre. De sa at han var ikke sammen med dem da, men han hadde vært det og at de skulle si ifra om de så han.

Det gikk en dag til uten at Gerd fikk noe svar, men mellom klokka 23.00 og 00.00 ringte den ene kameraten til Terje opp og sa at Terje hadde blitt borte for dem i skogen. Gerd tar noen drikkepauser og må samle tankene når hun begynner å fortelle: - Det ble satt i gang en stor leteaksjon med helikopter og frivillige fra Røde kors som lette i flere timer. Senere kom det inn tips fra et postbud som mente han hadde sett Terje langs en vei. Gerd puster tungt og sukker når hun forteller om at leteaksjonen ble avsluttet. - Jeg følte at livet stoppet opp og jeg ble sykemeldt. Jeg kunne ikke begripe hvordan verden utenfor meg kunne fortsette slik den gjorde, fordi alt hadde stoppet opp inni meg.

Gerd følte seg forvirra og var full av spørsmål etter å få vite hvor Terje kunne være: - Vi reiste til området hvor Terje var sett sist for å lete, men vi visste heller ikke om han var der eller et annet sted. Hva hadde egentlig skjedd? Hadde han dratt et sted på egenhånd.

Fortvilelsen var enorm. - Det var altfor mange løse tråder, forteller Gerd Johansen Norberg.

Ett langt år

-Vi reiste rundt og hengte opp plakater med etterlysning, men tida gikk, sier Gerd, mens hun tar mange pustepauser. Det gikk halvannet år før Gerd og familien krevde en ny leteaksjon. Det var Forsvaret som utførte leteaksjonen, og de fant fottøyet til Terje i skogen.

Enda litt lenger ut på høsten var det en jeger som fant levningene og resten av klærne til unggutten. Eiendelene ble funnet over en mil fra Trysilvegen hvor han hadde vært sammen med kompisene sine.

Gerd hadde mange spørsmål om hva som hadde skjedd og hvordan eiendelene hans kunne være så langt fra hverandre.

Den fortvilte moren påpeker hvor tøff tiden uten Terje har vært: -Det har vært veldig vanskelig, og det er veldig vanskelig. Men etter ett og et halvt år når vi fant igjen Terje, var det noe som falt på plass i hjertet mitt. Gerd sier at hun var lettet og trist når hun fikk beskjeden: - Jeg var glad for å få han hjem til Rena og for å endelig ha en seremoni for Terje.

I begravelsen hans var kirka helt full av venner og familie som kom for å vise støtte og kjærlighet. Gerd forteller at hun ble rørt over at det var så mange venner og venninner som stilte opp med å bære kista, holde taler og lage krans.

De gode minnene

Gerd sin stemme lysner opp når hun snakker om de gode minnene: - Han var en rolig og god gutt i oppveksten. Han var kjapp i replikken og hadde god humor.

Terje var en aktiv og flink gutt på barneskolen. Han var veldig flink på fotballbanen og gjorde det godt på skolen. Om sommeren stod han på skateboard og om vinteren kjørte han snowboard.

Som barn hadde han veldig mange venner, men det var spesielt en gutt som han hang sammen med fra da han var liten. -De var perlevenner som var med på turer, og han overnattet ofte hos oss, forteller Gerd med en lystig stemme.

Gerd smiler og ler når hun forteller om barndomsvennen og Terje: -Terje ville helst sove hjemme, så det ble til at venner overnattet hos oss. Terje var enebarn, så det var sikkert enklere å overnatte hjemme hos oss.

-Det jeg husker aller best, det er interrailturen vår i 1995. Jeg, Terje og stefaren som dro rundt i Europa i 14 dager. Gerd forteller at det var en veldig fin opplevelse for hele familien.

Terje var i den alderen hvor han ville at det skulle skje noe. Og på turen så dro de på et nytt sted hver dag, så det passet veldig bra.

Terje hadde blitt med i et annet miljø og hadde fått seg mange nye venner. I dette miljøet var det mye rus, så Terje var naturligvis preget av dette: - Jeg prøvde å hjelpe Terje vekk fra dette miljøet med skole og kjøretimer.



TERJE: Til venstre ser vi et bilde fra interraituren i Europa. Terje var en aktiv og sprek gutt. Og til høyre ser vi Terje som barn. Foto: Privat.

En ny hverdag

Nå som Gerd har blitt pensjonist har hun fått tid til å finne nye hobbyer: -Jeg liker å gå tur i skog og mark, og elsker og sitte på cafe å skravle i timevis. I tillegg finner hun mye ro i meditasjon og oppsøker stadig healere.

-Det er en stor sorg jeg må bære med meg, og jeg prater ikke så mye om det med familie og sånt før de spør. Men det er mange som er redd for å spørre fordi det skal gjøre vondt for meg.

Familien snakker ofte om gode minner og hvordan de husker Terje. Gerd har ett bra liv i dag, selv om sorgen bor i henne- langt der inne. Hun tenner ofte lys og tenker på sønnen hver dag. Om sommeren steller hun ofte på graven.

Selv om det er tungt, må livet gå videre.